Căderea zidului TVA

O decizie recentă a Curţii de Apel Bucureşti pare să indice o reorientare a jurisprudenţei naţionale în materia TVA aplicate retroactiv tranzacţiilor imobiliare efectuate de persoanele fizice anterior datei de 1 ianuarie 2010. Prin decizia civilă nr. 8398 din 11 noiembrie 2014, Curtea de Apel Bucureşti a admis recursul împotriva unei hotărâri a Tribunalului Bucureşti şi, rejudecând, a anulat actele administrative fiscale emise în cazul reclamanţilor. Din punct de vedere a stării de fapt, trebuie reţinut că soţii au efectuat 10 tranzacţii imobiliare (vânzări clădiri şi terenuri) în perioada 2007 – 2009 şi o altă tranzacţie în anul 2011. Curtea de Apel Bucureşti a făcut o analiză distinctă şi a reţinut în primul rând faptul că tranzacţia din anul 2011 nu era impozabilă, fiind singura operaţiune efectuată după 1 ianuarie 2010 (în condiţiile în care noile reguli determinau existenţa caracterului de continuitate dacă exista cel puţin o tranzacţie pe an). În privinţa celor 10 operaţiuni de vânzare din perioada 2007 – 2009, Curtea de Apel a conchis că acestea nu intră în sfera de aplicare a TVA, întrucât:

- Forma art. 127 alin. (2) C. fisc. în vigoare în perioada 2007 – 2009 denotă faptul că prin „exploatare” se înţelege doar administrarea unui bun, o operaţiune succesivă, iar nu şi vânzarea acestuia, care este o operaţiune cu executare *uno ictu* (instantanee). La aceeaşi concluzie se ajunge analizând art. 9 alin. (1) din Directiva 2006/112/CE.
- Doar art. 12 alin. (1) din Directiva 2006/112/CE ar permite să se considere că orice operaţiune impozabilă şi în special livrarea de terenuri construibile intră în sfera de aplicare a TVA, însă acest text nu a fost transpus în Codul fiscal român decât la data de 1 ianuarie 2010.

Prin urmare, Curtea de Apel Bucureşti a reţinut că toate

vânzările anterioare anului 2009 nu au fost incluse în sfera de aplicare a TVA şi prin urmare actele administrative fiscale care au atribuit soţilor calitatea de „persoane impozabile” sunt nelegale.

În aşteptarea unui răspuns al Curţii de Justiţie în afacerea *Salomie* şi *Oltean*, Curtea de Apel Bucureşti pare să se reorienteze spre o soluţie consonantă cu dreptul european. Referirea la textul art. 12 alin. (1) din Directiva 2006/112/CE pare a fi într-adevăr cheia unor astfel de litigii, în condiţiile în care Statul Român nu a utilizat derogarea permisă de acest text al directivei anterior datei de 1 ianuarie 2010 (situaţie similară celei din afacerile *Slaby-Kuc*, aşa cum corect au observat judecătorii Curţii de Apel). Mai mult, spunem noi, problema persistă şi în prezent, pentru că Statul Român nu a notificat niciodată Comisiei Europene faptul că aplică regulile derogatorii cuprinse în art. 12 alin. (1) din Directiva 2006/112/CE. Acest motiv este suficient, credem noi, pentru a rezolva toate speţele de acest în acest moment, chiar şi în lipsa unei interpretări în afacerea *Salomie* şi *Oltean* (în cadrul căreia, de altfel, reclamanţii au invocat lipsa notificării pentru aplicarea derogării arătate).

Materialul a fost publicat în Newsletterul Costaș, Negru & Asociații